

Ulrich Fuchs proti Německu, rozhodnutí ze dne 27. 1. 2015 - K limitům projevů advokáta při podávání trestního oznámení na orgány činné v trestním řízení a při vyjadřování pochybnosti ohledně správnosti znaleckého posudku v souvislosti s obhajobou klienta

Stěžovatel: Ulrich Fuchs

Žalovaný stát: Německo

Číslo stížnosti: 29222/11 a 64345/11

Datum: 27.01.2015

Článek Úmluvy: čl. 10

čl. 6

čl. 8

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: advokát, ochrana práv a svobod jiných, Spravedlivý proces, Svoboda projevu/Sdělovací prostředky

Český právní řád: čl. 10, 12, 17, 26 Listiny základních práv a svobod

§ 16 odst. 2, § 17, § 32 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii

§ 345, § 346 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník

Významnost: 2

K limitům projevů advokáta při podávání trestního oznámení na orgány činné v trestním řízení a při vyjadřování pochybnosti ohledně správnosti znaleckého posudku v souvislosti s obhajobou klienta

Autorský komentář:

Předkládané rozhodnutí ve věci Fuchs proti Německu se dotýká především problematiky hranic, v rámci nichž se advokát může pohybovat při obhajobě klienta. Podle ESLP zvláštní postavení advokátů je staví do ústředního postavení v rámci výkonu spravedlnosti jakožto prostředníků mezi veřejností a soudy. Toto postavení vysvětluje obvyklá omezení, vztahující se na jednání členů advokátní komory. Navíc soudy – garanti spravedlnosti, jejichž role je ve státě založeném na vládě práva klíčová – musí mít důvěru veřejnosti. Vzhledem ke klíčové roli advokátů v této oblasti od nich lze očekávat, že budou přispívat k hladkému chodu justice a zachovávat tak důvěru veřejnosti v justici (Schöpfer proti Švýcarsku, č. 25405/94, rozsudek ze dne 20. května 1998, § 29 – 30).

V projednávaném případě vyvstala otázka, zda uvedené postupy advokáta spočívající v zamlčení relevantních informací v rámci trestního oznámení ohledně vloupání do prostor společnosti, kterou zastupoval, v důsledku čehož byly orgány veřejné moci uváděny v omyl ohledně spáchání trestného činu, a dále v obvinění znalce z falšování důkazů v neprospěch klienta, mohly být odůvodněny legitimním sledováním zájmů klienta. Přestože ESLP dovedl, že odsouzení a kárný postih advokáta byly zásahem do advokátova práva na svobodný projev, zároveň shledal, že stěžovatel vědomě předložil neúplné a tudíž zavádějící informace o prohledání prostor společnosti policií, čímž způsobil, že státní zastupitelství zahájilo zbytečné vyšetřování. Legitimním sledováním zájmů klienta nebylo možné odůvodnit ani „útočné“ obvinění znalce, které neobsahovalo žádnou objektivní kritiku jeho práce. Z těchto důvodů odsouzení stěžovatele (advokáta) za uvádění orgánů veřejné moci v omyl sloužilo účelu ochrany funkce státního zastupitelství, spočívající v zabránění narušování veřejného pořádku a trestné činnosti, stejně tak jako jeho odsouzení za pomluvu sledovalo legitimní cíl ochrany pověsti a práv dotčeného znalce. Znalce je totiž nezbytné vždy chránit před útočnými a urážlivými slovními útoky při jejich profesní činnosti (Nikula proti Finsku, č. 31611/96, rozsudek ze dne 21. března 2002, § 48). Současně ESLP zdůraznil, že tyto zásahy byly „nezbytné v demokratické společnosti“, a proto v projednávané věci nedošlo k porušení článku 10 Úmluvy.

Uvedené vymezení a upřesnění podmínek vztahujících se k možnostem stíhání advokáta (obhájce) za obdobné trestné činy v České republice (např. za křivé obvinění – srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. srpna 2006, sp. zn. [5 Tdo 883/2006](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. října 2008, sp. zn. [3 Tdo 1260/2008](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. června 2006, sp. zn. [15 Tdo 574/2006](#)) má zásadní význam i pro českou rozhodovací praxi. Uplatní se i při vymezení rozsahu ochrany základních práv při disciplinárním řízení a jeho přezkumu (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 25. července 2013, sp. zn. III. ÚS 3811/11), a to konkrétně ve vztahu k právům a povinnostem členů advokátní komory (pro zajímavost srov. rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory ze dne 12. dubna 2013, týkající se námítky advokáta o podjatosti znalce v rozporu se stavovskými předpisy).

(Prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D.)

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatel vlastní prostory v Mnichově, které pronajímal společnosti H. Tato společnost je dále pronajala mimo jiné skupině vzájemné podpory mužů bojujících s pedofilními tendencemi. V prosinci 2003 tyto prostory prohledala policie. Stěžovatel žádal vysvětlení na policii, kde mu byl předložen rozkaz k domovní prohlídce vůči skupině nazvané „AG Pádo“. Stěžovatel, zastupující společnost H., následně podal trestní oznámení. V trestním oznámení uvedl, že došlo k vloupání do prostor společnosti H., s tím, že došlo k poškození vstupních dveří, které byly zřejmě otevřeny paklíčem, a k násilnému otevření skříní. Stěžovatel v trestním oznámení dále uvedl, že prozatím nemůže být uvedeno, zda došlo k odcizení některých dokumentů, a že podle třetích osob se zřejmě jednalo o akci policie. Z komunikace s policií nicméně dle stěžovatele vyplynulo, že nebyl vydán žádný rozkaz k domovní prohlídce, který by se týkal společnosti H. Podle stěžovatele navíc neexistoval žádný důvod k vydání takového příkazu vůči společnosti H. Stěžovatel dále v trestním oznámení žádal zjištění pachatelů, kteří loupež uskutečnili. Státní zastupitelství zahájilo následně trestní vyšetřování, které bylo po obdržení informace od policie, že se nejednalo o loupež, zastaveno (§ 3 – § 6).

Stěžovatel zastupoval jako obhájce pana K., podezřelého ze stahování dětské pornografie do svého počítače. Protože soubory byly zašifrovány, policie se obrátila na IT znalce pana H., který soubory rozšifroval, ale nevysvětlil, jaké postupy při dešifrování souborů použil. Stěžovatel předložil Obvodnímu soudu v Mnichově vyjádření k obvinění svého klienta, v němž uvedl, že důkazy jsou založené na souborech, nalezených u obžalovaného, které byly pozměněny, takže hodnocení souborů obsahujících dětskou pornografii je prováděno na souborech nově vytvořených znalci, přičemž chybí

popis, jak byly tyto soubory vytvořeny. Podle stěžovatele je jisté, že bez předchozí změny nemohly být uložené soubory dešifrovány, a předkládané důkazy jsou proto značně pochybné. Z tohoto důvodu by dle stěžovatele měly být použité postupy zveřejněny před začátkem procesu. Podle stěžovatele má soukromá společnost (která expertizu provedla) osobní zájem na úspěšných výsledcích vyšetřování bez ohledu na fakta. Pan H. následně podal na stěžovatele trestní oznámení (§ 7 - § 9).

V roce 2005 Obvodní soud v Mnichově odsoudil stěžovatele za uvedení orgánů veřejné moci v omyl ohledně spáchání trestného činu a za pomluvu znalce H. a uložil mu pokutu. Podle obvodního soudu si byl stěžovatel vědom, že domovní prohlídku provedla policie na základě příslušného rozkazu, a stěžovatel tak uvedl veřejné orgány v omyl bez ohledu na skutečnost, zda prohlídka byla legální nebo ne. Zemský soud a vrchní zemský soud, které následně o případu rozhodovaly, v zásadě potvrdily závěry obvodního soudu (zemský soud kvalifikoval pomluvu jako urážku, vrchní zemský soud ale tento výrok zrušil). Zemský soud ve vztahu k trestnému činu pomluvy shledal, že tvrzení stěžovatele nebyla založena na skutkovém základě a že znalec dostatečně vysvětlil, jak dokázal dešifrovat příslušná data i bez jejich změny. Protože stěžovatel učinil urážlivé výroky při výkonu funkce advokáta, bylo nutné posoudit, zda by mohly být tyto výroky odůvodněné s ohledem na legitimní sledování zájmů klienta. Vrchní zemský soud v této souvislosti s odkazem na rozsudek Soudu ve věci *Steuer proti Nizozemí* (č. 39657/98, rozsudek ze dne 28. října 2003) uvedl, že ačkoli drastická vyjádření jsou v rámci „boje za spravedlnost“ povolena, jednání advokáta musí být „zdrženlivé, čestné a důstojné“. Urážlivý charakter obvinění byl o to závažnější, že dané výroky se nedotýkaly pouze osobní cti znalce, ale i jeho profesní reputace, a dokonce naznačovaly, že znalec se účastnil trestné činnosti. Jako polehčující okolnost byla uznána skutečnost, že stěžovatel nevznesl svá obvinění veřejně, ale pouze v rámci řízení (§ 10 - § 21).

V roce 2009 udělil kárný advokátní soud prvního stupně stěžovateli napomenutí a uložil mu finanční pokutu. Při zjišťování skutkového stavu kárný soud odkázal zejména na spis z trestního řízení proti stěžovateli. Podle kárného soudu stěžovatel spácháním dvou činů, které byly předmětem trestního řízení, porušil povinnost vykonávat svědomitě svou profesi. Odvolací kárný soud zamítl stěžovatelovu žádost o vyžádání si spisu z trestního řízení vedeného proti K., za účelem prokázání, že znalec odmítl zveřejnit své postupy. Zdůvodnění odsouzení stěžovatele bylo obdobné jako v případě trestních soudů v předcházejícím řízení (§ 22 - § 27).

STÍŽNOSTI

31. Stěžovatel namítal, že řízení vedoucí k jeho trestnímu a kárnému odsouzení, včetně délky tohoto řízení, porušilo články 10, 8 a 6 Úmluvy. Dále namítal nedostatečnou nestrannost kárného soudu a diskriminaci z důvodu zastupování osoby podezřelé z pedofilních činů. Konečně stěžovatel namítal, že mu byl odepřen účinný prostředek nápravy proti kárnému řízení.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

1. Spojení stížností
2. S ohledem na podobný předmět stížností považuje Soud za vhodné rozhodnout o stížnostech v rámci jednoho rozhodnutí v souladu s článkem 42 odst. 1 Jednacího řádu Soudu.
3. Tvrzené porušení článku 10 Úmluvy
4. Stěžovatel tvrdí, že jeho odsouzení v trestním a kárném řízení porušilo jeho právo na svobodu projevu podle článku 10 Úmluvy, který stanovuje:

„1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento

článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společností.

2. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.“
3. Stěžovatel uvedl, že informace poskytnuté policejním orgánům v rámci jeho trestního oznámení byly pravdivé. Skutečnost, že vynechal některá fakta, nemohla založit jeho trestní odpovědnost. Ze své pozice advokáta nebyl povinen prozradit všechny mu známé skutečnosti, zejména ty, které mu byly známé pouze v souvislosti s dokumenty jiného klienta a spadaly pod jeho povinnost mlčenlivosti.
4. Pokud jde o jeho odsouzení za pomluvu, stěžovatel uvedl, že mu musí být umožněno, v jeho pozici obhájce, kritizovat znalecké metody a vyjadřovat pochybnosti ohledně správnosti znaleckého posudku.
5. Soud má za to, že odsouzení stěžovatele zasáhla do jeho práva na svobodu projevu. Soud uvádí, že odsouzení byla založena na relevantních ustanoveních trestního zákoníku a federálního zákoníku pro právnické profese, a byla proto stanovena zákonem ve smyslu odstavce 2 článku 10.
6. Soud se dále domnívá, že odsouzení stěžovatele za uvádění orgánů veřejné moci v omyl sloužilo účelu ochrany funkce státního zastupitelství, spočívající v zabránění narušování veřejného pořádku a trestné činnosti, a že odsouzení za pomluvu sledovalo legitimní cíl ochrany pověsti a práv znalce H.
7. Zbývá přezkoumat, zda tyto zásahy byly „nezbytné v demokratické společnosti“. Test „nezbytnosti v demokratické společnosti“ vyžaduje, aby Soud posoudil, zda namítaný zásah odpovídal „naléhavé společenské potřebě“, zdali byl přiměřený sledovanému legitimnímu cíli a zdali důvody uvedené národními orgány na jeho ospravedlnění jsou relevantní a dostatečné. Při posouzení, zda taková „potřeba“ existuje a jaká opatření by měla být k řešení této potřeby přijata, přísluší národním orgánům určitá míra uvážení. Toto právo uvážení není nicméně neomezené, ale pojí se nerozlučně s evropským dohledem Soudu. Úkolem soudu při vykonávání této dohledové funkce není nahrazovat národní orgány, ale spíše posoudit ve smyslu článku 10, ve světle případu jako celku, rozhodnutí, která národní orgány přijaly v rámci své míry uvážení (Stoll proti Švýcarsku, č. 69698/01, rozsudek velkého senátu ze dne 10. prosince 2007, § 101).
8. Specifickým rysem tohoto případu je skutečnost, že stěžovatel je povoláním advokát a že skutky vedoucí k jeho odsouzení souvisely s jeho profesní činností. V rozsudku Nikula proti Finsku (č. 31611/96, rozsudek ze dne 21. března 2002, § 45 – 50; také Steur proti Nizozemí, č. 39657/98, rozsudek ze dne 28. října 2003, § 36) Soud shrnul zvláštní zásady vztahující se na právnickou profesi následujícím způsobem:

„45. Soud připomíná, že zvláštní postavení advokátů je staví do ústředního postavení v rámci výkonu spravedlnosti jakožto prostředníků mezi veřejností a soudy. Toto postavení vysvětluje obvyklá omezení, vztahující se na jednání členů advokátní komory. Navíc soudy – garanti spravedlnosti, jejichž role je ve státě založeném na vládě práva klíčová – musí mít důvěru veřejnosti. Vzhledem ke klíčové roli advokátů v této oblasti od nich lze očekávat, že budou přispívat k hladkému chodu justice a zachovávat tak důvěru veřejnosti v justici (Schöpfer proti Švýcarsku, č. 25405/94, rozsudek ze dne 20. května 1998, § 29 – 30).“

40. Pokud jde o skutkové okolnosti v projednávané věci, Soud podotýká, že vnitrostátní soudy

odsoudily stěžovatele v trestním a kárném řízení za uvedení orgánů veřejné moci v omyl na základě úvahy, že stěžovatel vědomě předložil neúplné a tudíž zavádějící informace o prohledání kancelářských prostor, čímž způsobil, že státní zastupitelství zahájilo zbytečné vyšetřování. Soud poznamenává, že státy jako strany Úmluvy jsou oprávněny sankcionovat záměrné předložení zavádějících informací státnímu zastupitelství, za účelem ochrany funkce státního zastupitelství, spočívající v zabraňování narušování veřejného pořádku a trestné činnosti. Soud se domnívá, že stěžovatel přesvědčivě nevysvětlil, proč by se jednalo o porušení profesní důvěrnosti vůči jeho klientu, pokud by předložil veškeré mu známé skutečnosti, včetně faktu, že soud vydal příkaz k domovní prohlídce. Nic také nenasvědčuje tomu, že by pokuty uložené stěžovateli byly nepřiměřené sledovanému cíli. Ve světle uvedeného Soud uznává, že zásah do stěžovatelova práva na svobodný projev byl důvodný ve smyslu odstavce 2 článku 10 jako nezbytný v demokratické společnosti za účelem prevence narušení veřejného pořádku a trestné činnosti.

41. Co se týče odsouzení stěžovatele za pomluvu znalce H., Soud poznamenává, že vnitrostátní soudy byly názoru, že podání stěžovatele jakožto obhájce obsahovala obvinění, podle nichž znalec H. vytvořil nová data za účelem dosažení výsledku, o němž usilovalo státní zastupitelství, a že měl osobní zájem na falšování důkazů. Soud dále poznamenává, že Zemský soud v Mnichově ve svém rozhodnutí z 22. března 2007 pečlivě posoudil, zda daná prohlášení by mohla být odůvodněná jakožto legitimní obrana zájmů jeho klienta, čímž odkázal na judikaturu Soudu týkající se role obhájce v trestním řízení. Zemský soud připustil, že metody aplikované znalcem si žádaly detailnější posouzení, ale měl za to, že uvedené neumožňovalo stěžovateli obecně dovodit, že by znalec falšoval důkazy. Odvolací kárný soud ve svém rozhodnutí z 20. dubna 2010 navíc uvedl, že útočné prohlášení neobsahovalo žádnou objektivní kritiku práce znalce v konkrétní věci, ale bylo zaměřené obecně vůči jeho jednání a obecně hodnotilo znalecovy závěry jako nepoužitelné. Za těchto okolností Soud akceptuje závěry vnitrostátních soudů, že prohlášení, která byla předmětem trestního a kárného řízení, nebyla odůvodněná legitimním sledováním zájmu stěžovatelova klienta.
42. Soud dále poznamenává, že trestní soud vzal v úvahu, že prohlášení nebyla učiněna veřejně, ale písemnou formou v kontextu konkrétního trestního řízení. Soud také podotýká, že znalci musí být schopni vykonávat své povinnosti nerušeně, pokud mají být úspěšní v plnění svých úkolů. Může být proto nezbytné chránit je před útočnými a urážlivými slovními útoky při jejich profesní činnosti (Nikula proti Finsku, č. 31611/96, rozsudek ze dne 21. března 2002, § 48). Konečně Soud poznamenává, že pokuty uložené stěžovateli se nejeví nepřiměřené sledovanému cíli.
43. S ohledem na výše uvedené úvahy Soud uvádí, že se nejeví, že by v projednávané věci došlo k porušení článku 10 Úmluvy. Z toho vyplývá, že tato námitka je zjevně neopodstatněná a musí být odmítnuta v souladu s článkem 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.

III. Tvrzené porušení článku 6 Úmluvy

44. Stěžovatel namítal, že řízení vedoucí k jeho odsouzení v trestním a kárném řízení porušila jeho práva zaručené článkem 6 Úmluvy, jehož relevantní části zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě... a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne ... o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

45. Stěžovatel namítal, že kárné soudy mu odmítly zpřístupnit spis z trestního řízení proti jeho klientu K., což by dle jeho tvrzení odhalilo skutečnost, že příkaz k domovní prohlídce byl neúplný a nezákonný a že znalecký posudek znalce H. byl skutečně chybný.
46. Vnitrostátní soudy nadto nevzaly v úvahu stěžovatelovo tvrzení, že fakta poskytnutá v rámci jeho trestního oznámení byla správná, čímž došlo k porušení jeho práva být slyšen. V tomto

ohledu se stěžovatel dovolával také principu rovnosti zbraní. S ohledem na své odsouzení za pomluvu stěžovatel namítal, že soudy nevzaly v úvahu oprávněnost jeho kritiky znaleckého posudku. Dále namítal, že vrchní zemský soud, když odkazoval na komentář státního zástupce, neodůvodnil blíže, proč odmítl jeho odvolání v otázkách práva.

47. Soud připomíná, že mu nepřísluší zabývat se skutkovými či právními pochybeními domněle způsobenými národními soudy, ledaže by porušily práva a svobody chráněné Úmluvou (Garcia Ruiz proti Španělsku, č. 30544/96, rozsudek velkého senátu ze dne 21. ledna 1999, § 28). Nadto platí, že ačkoliv článek 6 odst. 1 ukládá soudům odůvodňovat svá rozhodnutí, nelze jej chápat tak, že ukládá uvést detailní odpověď na každý argument (Garcia Ruiz proti Španělsku, cit. výše, § 26). V projednávaném případě nic nenasměruje tomu, že by německé soudy náležitě neposoudily jednotlivé stěžovatelovy argumenty. Zejména co se týče odsouzení za uvedení orgánů veřejné moci v omyl, soudy blíže rozvedly skutečnost, že stěžovatel neposkytl policejním orgánům některé relevantní informace, ačkoliv o nich věděl. Posouzení vnitrostátních soudů, že z hlediska stěžovatelovy trestní odpovědnosti nebylo rozhodné, zda příkaz k domovní prohlídce byl zákonný nebo ne, navíc spadá do působnosti vnitrostátních soudů jako součást interpretace a aplikace vnitrostátního práva. Co se týče odsouzení za pomluvu, vrchní zemský soud vzal výslovně v úvahu, že znalec H. využil doplňkových výzkumných prostředků získaných od kolegy a že použité metody bylo nutné blíže vysvětlit v průběhu trestního řízení proti klientu stěžovatele. Stručné odůvodnění Spolkového soudního dvora vyhovovalo požadavkům článku 6 Úmluvy, s ohledem na fakt, že stěžovatel nezpochybnil, že byl s podáním státního zástupce, na které soud odkazoval, seznámen ještě před vydáním rozhodnutí. 48. Co se týče stěžovatelovy námitky ohledně domnělého opomenutí vnitrostátního soudu, který nepoužil spis z trestního řízení proti H., Soud připomíná, že opakovaně rozhodl, že stanovení podmínek přípustnosti důkazu přísluší vnitrostátnímu právu a vnitrostátním soudům a že Soudu přísluší pouze posouzení, zda řízení bylo vedeno spravedlivě (Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému království, č. 26766/05 a 22228/06, rozsudek velkého senátu ze dne 15. prosince 2011, § 118). Soud uvádí, že rozhodnutí nevyužít spis z trestního řízení proti H. se nejeví být žádným způsobem svévolné.
48. Ve světle těchto úvah Soud uzavírá, že se nejeví, že by došlo k porušení článku 6 Úmluvy v trestním a kárném řízení proti stěžovateli. Z toho vyplývá, že tato část stížnosti je zjevně neopodstatněná a musí být odmítnuta v souladu s článkem 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.
49. Stěžovatel dále namítal domnělé porušení nestrannosti kárných soudů a délku řízení, zejména před Spolkovým ústavním soudem.
50. Soud nicméně uvádí, že stěžovatel nevznnesl námitku domnělé zaujatosti členů kárného soudu před Spolkovým ústavním soudem. Stěžovatel navíc neprokázal, že uplatnil nárok na odškodnění podle zákona o dlouhotrvajících soudních řízeních a vyšetřování trestných činů, ani neposkytl žádné důvody, které by ho zbavovaly možnosti využití tohoto vnitrostátního prostředku nápravy (co se týče obecného požadavku na využití tohoto prostředku nápravy, srov. Taron proti Německu, č. 53126/07, rozhodnutí ze dne 29. května 2012; Garcia Cancio proti Německu, č. 19488/09, rozhodnutí ze dne 29. května 2012; Bandelin proti Německu, č. 41394/11, rozhodnutí [výboru] ze dne 22. ledna 2013).
51. Z toho vyplývá, že tato část stížnosti musí být odmítnuta v souladu s článkem 35 odst. 1 a odst. 4 Úmluvy.
52. Zbývající námitky stěžovatele
53. Stěžovatel namítal, že jeho trestní odsouzení porušilo jeho právo na svobodný výkon povolání a jeho soukromý život podle článku 8 Úmluvy. Dále namítal podle článku 13 Úmluvy, že mu byl odepřen účinný prostředek nápravy proti kárnému řízení a že byl v rozporu s článkem 14 Úmluvy diskriminován z důvodu zastupování osoby podezřelé z pedofilního jednání.
54. Ve světle materiálů, které má Soud k dispozici, a v rozsahu, v němž jsou namítané skutečnosti v působnosti Soudu, Soud nicméně shledává, že tyto neodhalují porušení práv zakotvených v

Úmluvě či připojených protokolech.

55. Z uvedeného vyplývá, že i tato část stížnosti je zjevně neopodstatněná a musí být odmítnuta v souladu s čl. 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.

VÝROK

Z těchto důvodů Soud jednomyslně

Rozhoduje o spojení stížností;

Prohlašuje stížnost za nepřijatelnou.

(zpracoval Mgr. Ing. Libor Havelka)